

imidlertid efter Justitsministeriets Formening ikke tillægges Domstolene. Naar Strafudstaaelsen er begyndt, bør ligesom nu Spørgsmaal om Fritagelse for videre Straf og om Anvendelse af andre Foranstaltninger end Straf ligesom Spørgsmaal om Forandringer i Behandlingsmaaden (Overflytning til en anden Straffeanstalt eller Afdeling eller til Hospital) for de her omhandlede Fangers Vedkommende behandles paa samme Maade som for andre Fanger, det vil sige af de straffuldbyrdende Myndigheder. Disse Myndigheder synes nemlig for alle Fangernes Vedkommende i Kraft af deres bedre Adgang til at følge Fangernes Forhold under Strafudstaaelsen at have bedre Betingelser end Domstolene for at træffe samtlige de her omhandlede Bestemmelser. Kommissionen anser det da heller ikke for rigtigt at forlade denne Ordning i Tilfælde, hvor den paagældende er dømt uden Anvendelse af § 18, og der senere efter Dommens Afsigelse indtræder Ændringer i den mentale Tilstand, som vil kunne have Indflydelse paa Straffuldbyrdelsen, jfr. Mot. Sp. 163—64. Naar man er nøjedes med i Stk. 2 udtrykkelig at lovfæste Justitsministerens Beføjelse til at forandre Rettens Afgørelse om, hvor Straffen skal udstaaes, er det, fordi der ikke synes at tiltrænges særlig Lovhjemmel for Justitsministeren til at søge Straffen eftergivet eller til at foranledige truffet Sikkerhedsforanstaltninger. Disse Beføjelser kan Justitsministeren udøve overfor de her omhandlede Fanger paa samme Maade som overfor andre Fanger, der udstaar Straf.

Løvrigt skal man med Hensyn til Anvendelsen af Stk. 2 bemærke, at der i Øjeblikket ikke findes nogen til Modtagelse af de omhandlede Personer egnet særlig Anstalt eller Anstaltsafdeling, ligesom man for Tiden ikke mener at kunne søge nogen saadan indrettet, jfr. nedenfor Bemærkningerne til § 73. De paagældende Personer maa derfor, hvad der ogsaa efter Forslagets Formulering af Stk. 2 er Hjemmel til, indtil videre anbringes i en Afdeling af de bestaaende Straffeanstalter og dér behandles under særlig Hensyntagen til deres Tilstand.

Til § 19. (U. § 18, jfr. Mot. Sp. 64—66).

Ved Paragraffens Anvendelse maa underforstaaes Straffebestemmelsen i § 141 for selvforskyldt *Beruselset*, der medfører Fare for andre, ligesom det skal fremhæves, at den, der selv beruser sig med det Forsæt i denne Tilstand at begaa den strafbare Handling, saavel som den, der beruser sig

med Bevidsthed om, at han, naar han er beruset, har en Hang til at begaa den paagældende Forbrydelse, vil kunne straffes som skyldig i en forsætlig — henholdsvis uagtsom — Forbrydelse, selv om han under selve Beruselsen maa antages at have handlet uden Bevidsthed. Dette følger af de almindelige Regler om, hvad der udkræves til Forsæt og Uagtsomhed.

Til §§ 20, 21 og 23. (U. §§ 19—21, jfr. Mot. Sp. 66—69).

Ny, men dog i det hele stemmende med gældende Ret, er Definitionerne af *Forsæt* (§ 20, Stk. 2) og *Uagtsomhed* (§ 21, Stk. 2). Ligeledes findes der ikke i den nu gældende Straffelov nogen Regel, der svarer til Bestemmelsen i § 23 om Ansvar for uforsætlige Følger af forsætlige Lovovertrædelser.

Ved Affattelsen af Bestemmelsen i § 20, Stk. 1, om Straf for Uagtsomhed er taget Hensyn til, at der, som ovenfor i de almindelige Bemærkninger anført, kun forelægges eet Straffelovsforslag, hvis almindelige Del omfatter alle borgerlige strafbare Forhold. Det vil ses, at medens Uagtsomhed ved de i Almindelig borgerlig Straffelov omhandlede Forhold, kun straffes, naar det er særlig hjemlet, hvilket stemmer med den nugældende Straffelovs § 43, straffes Uagtsomhed iøvrigt, medmindre det modsatte har særlig Hjemmel. For saa vidt angaar egentlige Politiforseelser — Overtrædelser af præventive Love — svarer dette utvivlsomt til, hvad der ogsaa nu antages at være gældende Ret, og i alt Fald som Hovedregel antages det samme ved de udenfor Straffeloven faldende mindre betydelige Forseelser af anden Art (jfr. Kommissionsflertallets Bemærkninger til Forseelseslovens § 2, Mot. Sp. 393—94).

Til § 22. (U. § 86 Nr. 3, jfr. Mot. Sp. 190).

Bestemmelsens Forbillede er § 41 i den første Straffelovskommissions Udkast. Gennem den ændrede Formulering tilstræbes det tydeliggjort, at Bestemmelsen kun angaar den *egentlige Retsvildfarelse* i Mod sætning saavel til den faktiske Vildfarelse som til den saakaldte uegentlige Retsvildfarelse. Den almindelige Regel, jfr. Straffelovens § 42, maa være, at Retsuvidenhed ikke diskulperer, men det kan paa den anden Side ikke bestrides, at der kan foreligge Tilfælde, hvor Uvidenheden om de Retsregler, der forbyder eller paabyder en Handling Foretagelse, er undskyldelig, og hvor det under Sagen oplyste giver Anledning til at antage, at Lovovertrædelser